

[Wilhelm]

tale om nogle ordrer, fordi staten pludselig er trådt ind? Jeg tænker på kompensationsordrerne i forbindelse med et i øvrigt tåbeligt køb af noget krigslegetøj, og jeg tænker på gasprojektet. Hvad er det egentlig, det udsiger om dansk industri, at det går så trægt med de ting? Siger det noget om industriens vilkår, siger det noget om danske industrileders egenskaber eller mangel på samme, eller hvad udsiger det egentlig, at man efter 4 år og efter al mulig statslig bistand med service fra centraladministrationen og kiggen med lys og lygte for at få placeret de kompensationsordrer, kun knap og nap har kunnet skrabe sig op på halvdelen af det, der var stillet i udsigt?

Jeg ved godt, at der er tale om meget små beskæftigelseseffekter – og det er beskæftigelse, som aldrig burde have været der efter min mening – men jeg går ud fra, at eksemplerne på en eller ande måde er symptomatiske for, hvad dansk industri egentlig er i stand til, selv når de får mulighederne så at sige serveret på en sølvbakke. Det er muligt, at det kun siger noget om dele af industrien, om specielle brancher, men jeg synes, vi her har en mulighed for på et meget konkret plan at få en analyse, som vi aldrig har set fra regeringens side, af, hvordan det egentlig går til, at man ikke er nået længere trods disse bestræbelser.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, er selvfølgelig gasprojektet, hvor det også ser ud til at gå noget trægt. I forlængelse af den diskussion, vi havde i spørgetiden i går, vil jeg sige, at vi formodentlig er lidt klogere om et par måneder, når ministeren kommer med sin redegørelse. Har energiministeren ret i, at det nok skal gå, og at beskæftigelsesforventningerne til gasprojektet sagtens kan blive opfyldt, eller er der mere rigtigt i de forskellige forlydender, der er sivet ud til pressen de sidste måneder, og som går ud på, at det ser ud til at gå betydelig trægere, end man havde haft grund til at håbe?

Hvis ministeren ville være så venlig i den redegørelse, han kommer med til sin tid, at prøve at komme med nogle vurderinger af, hvad vi kan lære af de desværre kun få, men formodentlig til en vis grad symptomatiske eksempler, vi har på, hvad dansk industri, hvad de nuværende ledere af dansk industri egentlig formår – når alternativet f.eks. er at anbringe pengene til 18 pct. i regeringens

statsobligationer osv. – så ville det gøre redegørelsen bedre. Det vil selvfølgelig ikke være det hele, det er jeg klar over, men det ville dog give den et hjørne, som også var værd at tage op.

Med dette vil jeg slutte, fordi jeg som sagt finder, at vi har mere ud af at tage den diskussion, når den samlede industripolitiske redegørelse kommer om et par måneder.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ministerens redegørelse eller statusopgørelse viser en stagnation såvel i investeringerne som i produktionen, og ministeren konkluderer ganske realistisk, at industriens konkurrencesituation ikke er alt for lys i de nærmeste år.

Det finder vi selvfølgelig i kristeligt folkeparti mindst lige så betænkeligt som ministeren, idet vi må erkende, at uden øgede investeringer vil det næppe lykkes at fremme produktionen så meget, at vi kan få balance i vores udenrigshandel. Enhver kan jo se, at skal vi f.eks. have betalt vores gæld og have balance i 1990, må vi øge vores eksport eller formindske vores import med 25 mia kr. om året fastholdt i 1979-priser. Det synes at være en ganske håbløs opgave. Ja, det synes næsten håbløst blot at få balance, men her må jeg sige, at hvis vi havde viljen til at ville, så fik vi nok enden til at kunne, som en stor industrimand sagde engang.

Nu skal vi selvfølgelig ikke alene bære skylden. Vi må erkende, at internationale forhold har en del af skylden for vores situation, men selvfølgelig kan vi ikke friholde os selv for en stor del af skylden for vores nuværende situation. Der er mange paradokser i det privatkapitalistiske system, bl.a. finder jeg det paradoksalt, at vi i det privatkapitalistiske system i Vesteuropa og andre lande får en stagnerende produktion og en stigende arbejdsløshed, når råvarepriserne, f.eks. på olien fra udlandet, stiger. Det modsatte skulle sådan set være tilfældet, at vi for at betale de højere råvarepriser spyttede i næverne og fik alle mand i arbejde, for at vi kunne øge produktionen, betale de dyre råvarer og samtidig fastholde vores levestandard. Men det synes at være naturgivet. Jeg erkender, at det også kan forklares, at produktion og beskæftigelse i det privatkapitalistiske system påvirkes lige i modsat retning af den, sund fornuft